

Imaginar el després

«Què ha canviat respecte la tardor de l'any passat pel que fa a la correlació de forces, el suport social i la capacitat de disposar de més actius en àrees claus»

Hem assumit que vivim un mentrestant. Fins que arribin els judicis dels polítics independentistes que són a la presó. És sabut que unes condemnes dures generaran intenses mobilitzacions al carrer, que tornaran a unificar les bases sobiranistes més enllà i més ençà dels plantejaments de cada partit. El que passarà després no ho sap ningú. O ningú no ho diu. No sé si això significa també que ningú no ho pensa. Es parla del "momentum" i es parla de traslladar la protesta a Europa, etcètera. Les estratègies no es proclamen, s'apliquen, recorden alguns. D'acord. Però és evident que no hi ha res que s'assembli a un pla compartit, la cohabitació de JuntsxCat i d'ERC és un simple anar passant, amb constants motius de fricció i espurnes per una cosa o altra.

Imaginar el que s'ha de fer un cop hi hagi sentències fermes dels tribunals espanyols. El que i el com. Noves eleccions a Catalunya? Ocupacions de places arreu del país? Una vaga general? Demanar que s'obrin les presons? Desobeir des dels Ajuntaments? Cadascú hi diu la seva, amb més o menys realisme. L'ANC té una visió, Òmnium en té una altra, a cada CDR hi ha qui fa propostes, els partits viuen al dia, el Govern està centrat a aguantar... En realitat, tot es pot resumir en dues posicions: o intentar una independència unilateral per la via del que la CUP i altres denominen "desbordament democràtic" (que ningú no especifica) o establir un nou programa independentista a llarg termini, amb nous lideratges i nous enfocaments. O fer el que alguns creuen que s'havia d'haver fet immediatament després del Primer d'Octubre o aprofitar l'experiència per reescriure el camí evitant de repetir errors. O una cosa o l'altra. No hi ha res més.

Tenen raó els que diuen que el PSOE de Sánchez no sembla disposat a oferir un referèndum a l'escocesa; també tenen raó els que veuen, ara per ara, poc recorregut a la idea de reformar l'Estatut d'autonomia, una eventual sortida que el cap de govern espanyol vol explicar aviat. La crisi catalana té una envergadura que encara no ha estat ben calibrada pel socialisme espanyol, massa feble parlamentàriament per tenir una posició audaç, ambiciosa i original. El PSOE vol desinflamar amb molt poques medecines. El PSOE creu que en té prou pel fet de no ser el PP.

En aquest context, la pregunta principal dins de l'independentisme hauria de ser, al meu parer, la següent: què ha canviat respecte la tardor de l'any passat pel que fa a la correlació de forces, el suport social i la capacitat de disposar de més actius en àrees claus que assegurassin el control efectiu del territori? També cal afegir-hi una altra pregunta, central: ha canviat alguna cosa pel que fa a l'ús de la violència per part de l'Estat en un escenari de resistència pacífica? Són qüestions obligades, que s'han de respondre a partir d'anàlisis aprofundides que tinguin en compte tots els aspectes que integrarien la perspectiva d'un nou possible torcebraç amb els poders espanyols. Amb dades a la mà, no només amb voluntarisme.

La via de referèndum pactat estil Londres-Edimburg és avui molt llunyana i la via del desbordament democràtic unilateral és, en aquests moments, de molt difícil concreció. Les previsibles condemnes de les dones i els homes que són a la presó generaran indignació, però aquesta indignació no fabricarà automàticament més partidaris de la independència, per bé que hi haurà ciutadans no independentistes que sortiran a protestar un dia (però no se sumarien a un Maidan secessionista) i criticaran el paper d'una justícia que no és precisament exemplar.

Imaginar el després quan tot sembla impossible i tot sembla barrat. Imaginar. Perquè hi ha dos milions de catalans que pensen que la independència és un objectiu legítim que

representaria un futur millor. Dos milions de persones a les quals caldrà explicar que la manera més eficaç de treballar per aquest objectiu és -agradi o no- canviar algunes idees i alguns plans que no han resistit el xoc amb la realitat.